

Arrest

nr. 132 328 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 20 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 21 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 14 mei 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Saho origine. U verklaart geboren te zijn in Khartoem, Soedan. U woonde er tot uw zeven jaar en vervolgens keerde u met uw gezin terug naar Eritrea. U verklaart twee broers te hebben maar één van hen is in 2000 overleden gedurende het grensconflict met Ethiopië. Uw andere broer is ook Eritrea ontvlucht en zou in Soedan verblijven. U ging in Asmara wonen, in de buurt Abbashawel. U ging tot 2001 naar school, op dat moment werd u van school afgehaald om uw nationale dienst te vervullen. U werd gestationeerd in Sawa waar u eerst zes maanden militaire training kreeg. Na uw training werd u toegewezen aan de wachtgroep. Na een jaar militaire dienst trachtte u het leger te ontvluchten. Toen u hout diende te gaan halen besloot u te ontsnappen. U liep twee uur rond maar aangezien u de omgeving niet kende stapte u bij toeval het kamp weer binnen. Na deze ontsnappingspoging werd u strikter gecontroleerd en kreeg u meer werk, het werd u evenmin toegestaan op verlof te gaan. Zelfs toen uw vader overleed in 2003 kreeg u niet de toestemming om naar huis te gaan. Midden 2004 deed u een tweede ontsnappingspoging. U hoorde twee andere soldaten praten over hun ontsnappingsplannen en besloot zich bij hen aan te sluiten. Jullie gingen te voet via de dorpjes van Sawa naar Kassala. U ontweek de grote wegen met hun checkpoints en stak clandestien de grens naar Soedan over. U reisde onmiddellijk naar Omdurman waar u mensen ontmoette die u nog kende van toen u in Soedan woonde met uw ouders. U woonde ongeveer een maand met hen samen, daarna vond u werk en kon u uw eigen huis huren. Eind 2006 vertrok u uit Soedan en reisde u naar Libië. U reisde 20 dagen door de woestijn vooraleer u werd opgepakt. U bleef tien tot elf maanden in hechtenis in Libië. U werd vrijgelaten maar later opnieuw opgepakt en omdat u probeerde de soldaten om te kopen werd u beschuldigd van corruptie en voor het gerecht gebracht. Nadat u opnieuw werd vrijgelaten verliet u op 27 maart 2011 Libië en reisde u met een bootje naar Malta. U vroeg asiel aan in Malta maar verbleef er ook in een detentiekamp waardoor u in november 2011 het land ontvluchtte en per vliegtuig naar Nederland reisde. In Nederland werd u opnieuw opgepakt en vroeg u eveneens asiel aan. U had echter schrik teruggestuurd te worden naar Malta en besloot ook Nederland te verlaten. U kwam met de trein naar België, waar u op 21 juni 2012 asiel aanvroeg. In 2009 ontmoette u in Libië Goitom Mehari, Selam (CG 12/16750), eveneens een Eritrese op de vlucht waar u een relatie mee begon. Zij vroeg samen met u asiel aan in België, op dat moment waren jullie echter niet meer samen. De relatie sprong in 2012 af terwijl jullie in Nederland verbleven. Jullie kregen wel samen een dochter, Gemal Abraham, Maya, geboren op 05 maart 2012 in Stadskanaal, Nederland. Zij verblijft bij de moeder.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de Eritrese autoriteiten omdat u uw dienstplicht ontvluchtte. Uit uw verklaringen blijkt echter dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde Eritrese afkomst of nationaliteit. Hierdoor kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten waaraan u zou worden blootgesteld bij een terugkeer naar Eritrea.

Vooreerst kan er geen geloof worden aan uw beweerde Eritrese afkomst. In de eerste plaats kon u niet overtuigen wat betreft uw terugkeer naar Eritrea vanuit Soedan. U verklaart op zevenjarige leeftijd, namelijk in 1991, samen met uw familie teruggekeerd te zijn naar Eritrea (gehoorverslag CGVS p.5). Het is hierbij opmerkelijk dat u verklaart niets te weten over de beweegredenen van uw ouders om naar Soedan te vertrekken, noch over de redenen waarom zij in 1991 besloten terug te keren naar Eritrea. U weet niets over de manier waarop jullie in Soedan leefden, buiten het feit dat u niet in een vluchtelingenkamp leefde en uw ouders er wel degelijk over documenten beschikten. In deze is vooral uw verklaring geen enkel idee te hebben waarom jullie op dat moment terugkeerden naar Eritrea opvallend. Eveneens het feit dat u over uw aankomst in Eritrea blijft steken in vage verklaringen, namelijk dat het er vredevol was en de omstandigheden goed waren, springen in het oog (gehoorverslag CGVS p.6-7). Dit is opmerkelijk te noemen aangezien in 1991 Eritrea onafhankelijk werd na een jarenlange en intense gewapende onafhankelijkheidsstrijd. Hoewel later uit het gehoor blijkt dat u wel degelijk op de hoogte bent van het feit dat Eritrea in 1991 onafhankelijk werd (gehoorverslag CGVS p.9) brengt u dit op geen enkel moment in verband met uw persoonlijke situatie. Naast de datum

van de onafhankelijkheid en het referendum dat werd georganiseerd naar aanleiding van de onafhankelijkheid weet u niets over de onafhankelijkheidsstrijd. Dat u hier niet meer over zou hebben vernomen en dit geenszins toepast op uw persoonlijke situatie, ondanks het feit dat dit verregaande persoonlijke consequenties had, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan uw affiniteit met het land en derhalve eveneens met uw eigen verblijf in Eritrea.

Vervolgens geeft u evenmin blijk van een goede kennis van de stad Asmara, waar u toch beweert zo'n tien jaar te hebben gewoond. Zo kunt u geen straten noemen in uw wijk. U noemt enkel Warsay Street als de grootste straat in de buurt (gehoorverslag CGVS p.7), dit terwijl deze een heel eind van uw wijk verwijderd is en men andere grote straten dient te kruisen vooraleer deze straat te bereiken (zie kaarten toegevoegd aan map Landeninformatie). U verklaart bijgevolg verkeerdelijk dat deze straat in uw wijk zou zijn gelegen en men slechts tien minuten dient te wandelen langs een aantal huizen om uw eigen huis te bereiken (gehoorverslag CGVS p.8). Ook de andere straten die u vernoemt zijn eerder ver van uw wijk verwijderd (gehoorverslag CGVS p.8), dit terwijl u nalaat grotere straten in de onmiddellijke omgeving te benoemen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt naar wijken aanpalend aan uw wijk noemt u evenwel een aantal wijken maar blijkt u die ook niet precies te kunnen situeren. U geeft aan deze niet te kunnen situeren omdat uw verblijf in Eritrea reeds lang tot het verleden behoort, u geeft echter ook een wijk op aan de andere kant van de stad terwijl expliciet naar wijken grenzend aan de uwe werd gepolst. Verder verklaart u eveneens dat de beide scholen waar u school liep, namelijk Semaetat en Adulis, zich in dezelfde buurt bevinden terwijl ook deze een eind verderop liggen, zelfs zo goed als aan de andere kant van de stad. Het is daarbij dan ook opmerkelijk dat u geen straten of gebouwen kunt noemen die u op uw weg naar school zou zijn langsgeslagen. U noemt eveneens slechts één filmzaal die u zou bezoeken, terwijl u op uw weg naar school volgens het stadsplan ook andere filmzalen zou langskomen (gehoorverslag CGVS p.20). De kennis van uw wijk en de omgeving schiet daarmee dermate tekort dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u er werkelijk zou hebben verbleven.

Niet alleen wist u niet te overtuigen wat betreft uw directe omgeving in Asmara, ook uw kennis van de stad en het land in het algemeen laten te wensen over. Uw kennis van de stad blijkt immers uiterst summier. Zowel van de voetbalstadions, de voetbalploeg, andere scholen, de kerken, de luchthaven, de ziekenhuizen als de historische plaatsen binnen de stad verklaart u die te kennen maar kunt u er geen enkele noemen en meent u zich er niets over te herinneren of het niet te kunnen plaatsen (gehoorverslag CGVS p.10-11 en p.20-21). Wanneer u de naam van het stadion en die van een gevangenis worden aangereikt herkent u die evenmin als dusdanig. Ook wanneer u wordt gevraagd naar historische plaatsen binnen Eritrea verklaart u er weliswaar over geleerd te hebben maar kunt u er niet één noemen (gehoorverslag CGVS p.22). Verder verklaart u niet veel over de geschiedenis van het land te weten en weet u niet of uw ouders al dan niet deelnamen aan het onafhankelijkheidsreferendum (gehoorverslag CGVS p.9). Ook wat betreft uw beleving van het grensconflict met Ethiopië blijft u zeer op de vlakte en komt u niet verder dan algemene uitspraken als dat er geen vrede was en veel bewegingen en dat er slechte omstandigheden waren (gehoorverslag CGVS p.22). Dit is gezien de intensiteit van het conflict en uw verklaring dat uw broer om het leven kwam tijdens het conflict (gehoorverslag CGVS p.12) toch weinig doorleefd te noemen. Ook al was u op dat moment nog jong, is het niet onwaarschijnlijk dat dit toch enige impact zou hebben gehad of dat u daar minstens later meer gedetailleerd zou over hebben horen spreken. Hoewel u een aantal bekende persoonlijkheden uit Eritrea kunt noemen, zoals ministers, acteurs of zangers (gehoorverslag CGVS p.20) en daarnaast ook enige algemene informatie over het land kan verschaffen (gehoorverslag CGVS p.22), doet dit geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat u niet kon overtuigen met betrekking tot uw verblijf in Eritrea. Dit betreft namelijk informatie die ook buiten Eritrea gemakkelijk kan verkregen worden, wat niet opgaat voor de kennis van de stad. Aangezien u verklaart zeker tien jaar in Asmara te hebben verbleven vooraleer u uw legerdienst aanvatte, kan men toch verwachten dat u blijk zou geven van een uitgebreidere kennis van de stad, ook al was u betrekkelijk jong toen u er zou verbleven hebben. Dat u hierbij in gebreke blijft zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkelijk in Asmara heeft verbleven en bijgevolg evenmin aan uw Eritrese afkomst of nationaliteit.

Daarnaast kunnen ook bij uw verklaringen omtrent uw legerdienst ernstige vragen worden gesteld. U verklaart sinds 2001 te zijn opgeroepen voor uw militaire dienst en zonder onderbreking tot midden 2004 in Sawa te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS p.10 en p.27). Niettegenstaande uw meerdere jaren van dienst kent u de militaire onderverdeling of organisatie niet en kunt u niet meer dan één naam van

uw oversten noemen. U verklaart enkel van de laagste afdeling, namelijk een mesre, te hebben gehoord en dan ook enkel deze overste te kennen (gehoorverslag CGVS p.25 en p.27). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u tijdens uw dienstplicht geen andere naam van uw oversten zou hebben opgevangen en dat u tijdens uw hele militaire training en carrière niet vertrouwd zou zijn geraakt met enig militair jargon. Dit zorgt er reeds voor dat er sterk kan getwijfeld worden aan het feit dat u de militaire training in Eritrea zou hebben doorlopen. Ook de door u geleverde omschrijvingen van het militair kamp, van de ondergane training en van de disciplinaire maatregelen waaraan u zou zijn onderworpen na uw eerste ontsnappingspoging zijn weinig doorleefd (gehoorverslag CGVS p.23-25). Zo verklaart u strikter te zijn gecontroleerd en meer werk te hebben gekregen nadat u trachtte te ontsnappen, u kunt dit echter niet nader verduidelijken (gehoorverslag CGVS p.26-27). U kunt geen verklaring bieden voor het feit waarom u niet werd gearresteerd na uw ontsnappingspoging, wat eerder gebruikelijk is, en er met een lichtere straf vanaf kwam. Bovendien geeft u aan de bevelen van uw oversten te kunnen weigeren en dat u dan enkel nog meer taken kreeg toegewezen. Deze houding strookt niet met de strikte discipline die in het Eritrese leger wordt gehanteerd. Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo – Topical Note, Eritrea: national service – mei 2013) blijkt namelijk dat zij die proberen de nationale dienst te ontvluchten arbitraire sancties riskeren, waaronder lange detenties in inhumane omstandigheden, foltering en dwangarbeid. Het feit dat u zonder enige ernstige gevolgen een ontsnappingspoging had ondernomen zorgt er voor dat er reeds geen geloof kan worden gehecht aan uw militaire dienst. Vervolgens kunnen eveneens bij uw beider ontsnappingspogingen enige vraagtekens worden geplaatst. Het is eerder ongeloofwaardig dat u na een jaar legerdienst er zou in slagen te ontsnappen maar op uw vlucht de omgeving van het kamp niet zou herkennen en plompverloren het kamp weer zou inlopen (gehoorverslag CGVS p.26). Ook bij uw tweede ontsnappingspoging kunnen vraagtekens worden geplaatst. U verklaart namelijk dat u besloot te vluchten nadat u de situatie niet meer de baas kon omdat ze u zelfs na de dood van uw vader geen verlof toestonden om afscheid van hem te gaan nemen (gehoorverslag CGVS p.27). Later in het gehoor stelt u echter dat u gedurende uw verblijf in Sawa op geen enkele manier contact had met uw familie en u pas in Soedan het nieuws over uw vader vernam (gehoorverslag CGVS p.28-29). Dit zorgt er voor dat uw verklaring omtrent de aanzet tot uw ontsnapping op losse schroeven komt te staan. Bovendien zorgen uw verklaringen omtrent de manier waarop u zou zijn ontsnapt eveneens voor enige twijfel. Deze verschillende vage en weinig doorleefde verklaringen omtrent uw legerdienst zorgen er voor dat ook hier geen geloof aan kan worden gehecht. Dit schaadt verder uw geloofwaardigheid zodat ook verder aan uw Eritrese origine kan worden getwijfeld.

Op basis van bovenstaande argumenten kan reeds worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, waaruit volgt dat ook de vervolgingsfeiten die u in uw asielrelaas aanhaalt ongeloofwaardig zijn.

Bovendien komen uw verklaringen omtrent de door u afgelegde reisroute en uw eerdere asielaanvragen uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. U verklaart twee jaar in Soedan te hebben verbleven, namelijk tot eind 2006 (gehoorverslag CGVS p.17). In die periode deed u geen enkele inspanning om uw verblijf in Soedan te legaliseren, hoewel u er geboren bent (gehoorverslag CGVS p.5), over een Soedanees geboortebewijs beschikt (gehoorverslag CGVS p.16), er nog een netwerk heeft waar u op kunt terugvallen en er werk en een huis had (gehoorverslag CGVS p.17). Hoewel de door u aangehaalde angst om uit Soedan gedeporteerd te worden naar Eritrea (gehoorverslag CGVS p.17) in die periode gefundeerd was (SFH-Länderanalyse – Eritrea: deportatie van Eritrese vluchtelingen en asielzoekers uit Soedan – februari 2010), blijft het opmerkelijk dat u niet enigszins inspanningen deed om documenten te verkrijgen, gezien uw banden met het land. Verder kan worden aangestipt dat u zowel bij uw asielaanvraag in Malta als in Nederland, en zelfs bij uw eerste gehoor voor de Belgische asielinstanties, een valse naam en geboortedatum heeft opgegeven, namelijk Kemal, Adem Ibrahim geboren op 12 februari 1988 (gehoorverslag CGVS p.5, interview DVZ dd 13.07.2012 en dd 28.02.2013). U verklaart deze valse gegevens te hebben opgegeven omdat u schrik had teruggevonden te worden (gehoorverslag CGVS p.5). Deze verklaring houdt echter geen steek aangezien van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Maltese, Nederlandse of Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview in om het even welke lidstaat van de Europese Unie, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Aan deze vereiste

heeft u door het opgeven van valse identiteitsgegevens allerminst tegemoet gekomen, wat uw geloofwaardigheid verdere schade aanbrengt. Ook het gegeven dat u telkens de afloop van de asielprocedure niet afwachtte doet afbreuk aan uw nood aan internationale bescherming.

Tot slot legt u geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas, noch ter bevestiging van uw identiteit, nationaliteit of reisroute. U verklaart over een identiteitskaart en een geboortebewijs te hebben beschikt maar die verloren te zijn tijdens uw vlucht door de woestijn (gehoorverslag CGVS p.15). De manier waarop u uw identiteitskaart zou hebben verkregen is echter niet overtuigend. U verklaart die reeds in 2000 te hebben afgehaald en op dat moment gelogen te hebben over uw leeftijd aangezien u toen pas 16 jaar was. Uw oom zou de nodige stappen hebben ondernomen om uw identiteitskaart te verkrijgen en u weet niet of hij andere documenten heeft voorgelegd opdat u uw identiteitskaart zou verkrijgen (gehoorverslag CGVS p.15). Het is hierbij opvallend dat u zonder enige problemen uw identiteitskaart zou hebben bekomen. Uit de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo – Topical Note, Eritrea: administrative structure and documents – april 2013) blijkt namelijk dat om een Eritrese identiteitskaart te bekomen men ofwel documenten dient voor te leggen die de Eritrese afkomst aantonen, ofwel drie getuigen dient aan te brengen die verklaringen afleggen over de Eritrese afkomst. Dit klemmt met uw verklaringen dat er geen getuigen aanwezig waren op het moment dat u uw identiteitskaart afhaalde en u enkel over een Soedanese geboortebewijs beschikte, wat u niet diende voor te leggen wanneer u uw identiteitskaart afhaalde. Verder verklaart u dienaangaande dat u dit in de lokale administratie in uw wijk Abbashawel afhaalde terwijl het administratieve hart van de stad zich allerminst daar bevindt (gehoorverslag CGVS p.16). Dit zorgt ervoor dat er sterk kan getwijfeld worden aan het feit dat u in het bezit zou zijn geweest van een Eritrese identiteitskaart. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid en aan uw verklaringen dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat waar de bestreden beslissing stelt dat “Verder kan worden aangestipt dat u zowel bij uw asielaanvraag in Malta als in Nederland, en zelfs bij uw eerste gehoor voor de Belgische asielinstanties, een valse naam en geboortedatum heeft opgegeven, namelijk Kemal, Adem Ibrahim geboren op 12 februari 1988 (gehoorverslag CGVS p.5, interview DVZ dd 13.07.2012 en dd 28.02.2013)” dit moet gelezen worden als “Verder kan worden aangestipt dat u bij uw eerste gehoor voor de Belgische asielinstanties, een valse naam en geboortedatum heeft opgegeven, namelijk Kemal, Adem Ibrahim geboren op 12 februari 1988 (gehoorverslag CGVS p.5, inschrijving DVZ dd. 21.06.2012, terugnameverzoek DVZ dd 13.07.2012).”

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift “Soedanese geboorteakte verzoeker”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek

onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991, en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde het proportionaliteitsbeginsel.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland, ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd, is dit middel dan ook ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792).

3.2. Voor zover een kandidaat-vluchteling geen originele of betwiste identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek van afkomst vooral in het geval dat men geen enkel overtuigend identiteitsdocument kan voorleggen (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De bewijslast ligt in de

eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. De door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden inzake zijn dagdagelijkse en geografische kennis van Asmara en Eritrea (gehoor p. 7-11, p. 20-22) en zijn eigen concrete ervaringen met de belangrijkste gebeurtenissen, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker heeft tien jaar gewoond en school gelopen in Asmara en nog drie jaar in Eritrea verbleven, zodat zijn verregaande onwetendheid onaanvaardbaar is. Evenmin kan deze verschoond worden doordat verzoeker al dertien jaar niet meer in Asmara geweest is of dat hij sindsdien zijn legerdienst heeft gedaan en door de woestijn is getrokken, gezien het redelijk is te verwachten dat de stad waar men tien jaar heeft geleefd in het geheugen gegrift is en men toch minimale kennis hierover moet kunnen geven. Bovendien ziet de Raad niet in waarom de ene herinnering ten koste van de andere zou gaan. Waar verzoeker aanvoert dat het *“zeer weinig waarschijnlijk dat Asmara er nog op exact dezelfde wijze uitziet nu, dan toen verzoeker er vertrok in 2001”*, dan laat verzoeker na aan te tonen hoe en wanneer de straten van ligging zijn gewijzigd, noch verklaart dit verzoekers verregaande onwetendheid.

3.4. Waar verzoeker erop wijst dat hij slechts zeven jaar was toen hij beweerdelijk naar Eritrea ging. Evenwel kan dit niet verklaren waarom verzoeker dermate weinig weet over de onafhankelijkheid en het referendum nu hij tot 2001 – toen hij zeventien was – tien jaar ongestoord in Eritrea met zijn ouders heeft samengewoond en naar school is geweest. Aldus is geenszins aannemelijk dat verzoeker via zijn leerkrachten, medestudenten, ouders, familieleden, vrienden en kennissen in de loop der jaren hierover niet meer had over vernomen. Dat verzoeker op het moment van zijn beweerde aankomst in Eritrea niet wist waarom zijn ouders besloten alsdan terug te keren, kan worden aangenomen, doch geenszins dat hij zich hier later niet over geïnformeerd heeft bij zijn ouders of familie, noch dat hij zijn vertrek of familiale situatie nooit in verband heeft gebracht met deze uiterst cruciale gebeurtenissen in de Eritrese geschiedenis en de familiale geschiedenis. Dat verzoeker niet weet of zijn ouders hebben meegedaan aan het referendum (gehoor p. 9), is dan ook onaanvaardbaar. Indien er tussen 1991 en 1997 een tijdelijke periode van vrede was, dan gaat verzoekers er tevens volledig aan voorbij dat er voor 1991 een bloedige onafhankelijkheidsstrijd heeft plaatsgevonden, waarvan de verwoesting en de schade nog overal zichtbaar was, en de heropbouw en het vredesproces nog volledig diende te beginnen, zodat geenszins doorleefd is dat verzoeker verklaart dat de omstandigheden goed waren, noch dat het vredevol was nu de oorlog net beëindigd was en het conflict aldus mogelijks opnieuw kon heropflakkeren. Verzoekers bijzonder gebrekkige kennis en onrealistische uitspraken kunnen enkel aantonen dat verzoeker niet de Eritrese nationaliteit en herkomst geniet. Dat verzoeker het Tigrinya spreekt, is evenmin een bewijs dat hij niet van Soedanese afkomst is, noch dat hij van Eritrese afkomst zou zijn, nu het Tigrinya gesproken wordt door de Tigrinya etnie, zoals verzoekers moeder en dit ongeacht waar zij zich bevinden, en tevens aangeleerd kan worden.

3.5. Het is verder niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met zijn eigen onmiddellijk waarneembare, elementaire en visuele leefwereld indien hij tien jaar lang ongestoord in Asmara woonde en school liep. Deze onwetendheid staat bovendien haaks op verzoekers kennis van andere, oppervlakkigere punten die veel minder tot zijn leefwereld behoorden, waar hij op theoretische wijze kon antwoorden. Er kan slechts vastgesteld worden dat verzoekers algemene kennis theoretisch is en geen spontane kennis opgedaan in zijn eigen leefwereld. Immers kennis over bekende Eritrese figuren en algemene informatie zijn publiek toegankelijk en veel gemakkelijker consulteerbaar dan concrete, geografische kennis van verzoekers eigen buurt en leefomgeving die enkel verworven kan zijn door dagdagelijkse ervaring. Verzoeker betwist dat de kennis ingestudeerd zou zijn, maar verklaart nergens waarom zijn dagelijkse kennis over zijn eigen stad onbestaande is. Derhalve kan de Raad uit dit contrast met zijn eigen dagelijkse kennis wel degelijk concluderen dat verzoekers kennis over publieke figuren en

algemene informatie een ingestudeerd karakter vertoont en kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden Eritrese nationaliteit, noch aan zijn hierop gebaseerde asielmotieven.

3.6. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit bovendien te doen conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling, wat hij heeft nagelaten. Evenmin is de geboorteakte voorzien van een foto zodat niet eens kan worden vastgesteld of het document wel betrekking heeft op verzoeker.

3.7. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.9. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Eritrea een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet nu verzoekers Eritrese nationaliteit en herkomst ongeloofwaardig zijn bevonden. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Verzoeker vroeg de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.11. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK